

# РЕШЕНИЕ

№ 250

гр. Варна, 24.07.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и седми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Магдалена Кр. Недева

Членове: Диана Д. Митева  
Даниела Д. Томова

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева  
като разгледа докладваното от Даниела Д. Томова Въззивно търговско дело  
№ 20233001000247 по описа за 2023 година

Въззивно производство по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба** вх. №3215 от 07.12.2022г. по описа на СОС на **ответника** ЗД „БУЛ ИНС ” АД, ЕИК 831830482, със седалище град София, подадена чрез пълномощник адвокат Т. Д., САК, **срещу решение** №7/18.11.2022г. на Окръжен съд - Силистра, постановено по т.д. №4/2022г. по описа на СОС, **в частта му**, с която ответното застрахователно дружество е осъдено да заплати на ищеца И. Г. Ф., ЕГН \*\*\*\*\*, от село Яребица, общ. Дулово, обл. Силистра, обезщетение за неимуществени вреди, причинени му при ПТП, настъпило на 06.12.2020г. около 01,30 часа на път III - 2307, свързващ с. Руйно и разклона за с.Овен и с.Вокил, общ.Дулово в района на км. 5 + 200, по вина на водача на л.а. „БМВ 525”, с рег. № XX XXXX XX Д М М, ЕГН \*\*\*\*\*, обхванат от действието на валидна, към момента на настъпване на застрахователното събитие, застраховка „Гражданска отговорност” по застрахователна полица № В0/02/1200003343322 със срок на покритие от 04.12.2020 до 03.12.2021 година, за разликата над 32 000 лева до присъдения размер от 56 000 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 30.12.2020г. (датата на уведомяване на застрахователя) до окончателното плащане, и разноси по делото по съразмерност с уважената част на иска.

Приета за разглеждане и въззивна жалба вх. №3342 от 15.12.2022г. по описа на СОС на **ищеца** И. Г. Ф., ЕГН \*\*\*\*\*, от село Яребица, общ. Дулово, обл.

Силистра, подадена чрез пълномощници адвокат Н. Д., САК, и младши адвокат Б. А., **срещу решение №7/18.11.2022г. на Окръжен съд - Силистра**, постановено по т.д. №4/2022г. по описа на СОС, **в частта му**, с която предявените искове за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди са отхвърлени за разликата над присъденото обезщетение от 56 000 лв. до претендираната сума от 80 000 лева, ведно със законната лихва, считано от 30.12.2020г. (датата на уведомяване на застрахователя) до окончателното плащане.

Основните оплаквания и в двете въззивни жалби са за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на решението в обжалваните му части, като изложените от всяка от насрещните по спора страни основания и доводи за тяхното обосноваване се свързват с размера на застрахователното обезщетение, дължимо за справедлива обезвреда на неимуществените вреди, причинени на пострадалия ищец в резултат на процесното пътнотранспортно произшествие.

Според ответника – въззивник ЗД „Бул инс“ АД определеният от съда размер на обезщетението от 70 000 лева е завишен и не съответства на действително претърпените болки и страдания. Обосновава твърдение, че съвкупната преценка на младата възраст на пострадалия, степента на увреждането, периода на хоспитализация, времето за възстановяване, икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането, налага извод, че справедливото обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди е в размер не по-висок от 32 000 лева. Подробно е развито и оплакване, че неправилно и необосновано съдът е определил силно занижен процент на съпричиняване на вредите от страна на пострадалия поради пътуване в катастрофирания автомобил без поставен обезопасителен колан, което изрично е било установено в хода на делото, като аргументира становище, че съпричиняването следва да бъде определено поравно между деликвента и пострадалия. Изложени са и съображения, че съдът не е взел предвид и въобще не е коментирал становището на застрахователя, че пострадалият не е потърсил специализирана помощ за преодоляване на тревожността, възникнала от инцидента, с което е допринесъл за това свое състояние. Моли за отмяна на решението в обжалваната му част и отхвърляне на исковете и съответната част от разноските по делото.

В подадения писмен отговор вх. №275/27.01.2023г. въззиваемата по тази въззивна жалба страна И. Ф., чрез пълномощниците си адвокат Н. Д. и мл.адвокат Б. А. оспорва въззивната жалба като неоснователна. Като обосновава подробно аргументи за установеност в конкретния случай от събраните по делото писмени и гласни доказателства, СМЕ и СПЕ на причинените му вреди – както телесни увреждания, така и силно влошено емоционално и психологическо състояние, отчитайки и продължителността и интензивността на търпените болки и страдания, включително продължаващите понастоящем последици, ищецът моли решението в обжалваната му

от ответника част да бъде потвърдено от въззивния съд. По отношение оплакването за неправилно отчетен принос от страна на пострадалия се поддържа твърдението, заявеното и във въззивната жалба на самия ищец, че от страна на ответното застрахователно дружество не е проведено пълно и главно доказване на въведеното възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия поради пътуване без правилно поставен предпазен колан и същото не просто неправилно е оценено на 20 %, а като цяло неправилно е уважено от първоинстанционния решаващ състав.

Във въззивната жалба на ищеца И. Г. Ф. се акцентира на това, че съдът не е направил пълен и обоснован анализ на доказателствата, доказаните увреждания и последиците, установени както със свидетелски показания, така и с приетите заключения на вещите лица и медицински документи, не са обсъдени и не са отчетени в достатъчна степен всички значими за размера на обезщетението обстоятелства, в т.ч. и икономическата конюнктура към момента на причиняване на увреждането, действащите към датата на настъпване на вредоносното събитие лимити на застрахователните суми за неимуществени вреди, инфлационните процеси в страната към датата на устните състезания, поради което и определения размер на обезщетение от 70 000 лв. се явява занижен с оглед точното прилагане на закона - чл.52 от ЗЗД. С оглед на това и като обосновава становище, че отчитането в пълна степен на получените телесни и психически травми на ищеца налага извод, че справедливият паричния еквивалент за тяхното обезщетяване следва да е в заявения размер от 80 000 лв., моли за отмяна на решението в обжалваната му част и уважаване на предявената осъдителна претенция в цялост. Подробно са обосновани оплаквания, че приетото от съда съпричиняване на вредите от страна на ищеца поради липса на поставен предпазен колан, отчетено в размер на 20%, е необосновано, постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

Въззиваемата по тази въззивна жалба страна – ответникът ЗД „Бул инс” АД в подадения отговор вх. №58/09.01.2023г. обосновава становище за нейната неоснователност с искане да бъде оставена без уважение като първоинстанционно решение в частта му, с която предявените искове са отхвърлени, бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

В проведеното открито съдебно заседание страните не са взели участие. С молби, подадени преди съдебното заседание от пълномощниците на страните, е заявено, че подадените въззивни жалби и отговори се поддържат на изложените в тях основания. Поддържат се и исканията за присъждане на разноски като са приложени и списъци по чл.80 ГПК.

**За да се произнесе по същество на предявената въззивна жалба, съдът взе предвид следното от фактическа и правна страна:**

Предмет на предявения иск е претендираното пряко право на ищеца И. Г. Ф., ЕГН \*\*\*\*\*, от село Яребица, общ. Дулово, обл. Силистра, като трето увредено лице да получи пряко от застрахователя – ответника „ЗД „БУЛ ИНС” АД, ЕИК 831830482, със седалище град София, обезщетение за причинените му вреди вследствие на ПТП, настъпило на 06.12.2020г. около 01,30 часа на път III - 2307, свързващ с. Руйно и разклона за с.Овен и с.Вокил, общ.Дулово в района на км. 5 + 200, по вина на водача на л.а. „БМВ 525”, с рег. № XX XXXX XX Д М М, ЕГН \*\*\*\*\*, изразяващи се в изживени болки и страдания от причинените му телесни увреждания. Същото се претендира в размер на 80 000 лева като се иска и присъждане на следващото се обезщетение за забава в размер на законната лихва върху дължимата главница.

Така предявените искове намират своето правно основание в чл.432, ал.1 от Кодекса за застраховането (КЗ), във вр. с чл.45 и чл.52 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), съответно в чл.429, ал.2, т.2 от КЗ, във вр. с чл.86, ал.1 и чл.84, ал.3 ЗЗД.

Искът е бил приет за основателен за сума в размер на 70 000 лева като след уважено възражение на ответника за съпричиняване от ищеца на причинените му вреди в размер на 20% е бил уважен за сумата от 56 000 лева, присъдена ведно със законната лихва, считано от датата на отправяне на застрахователна претенция пред ответното застрахователно дружество - 30.12.2020г., до окончателното ѝ плащане.

С оглед оплакванията във въззивните жалби, очертаващи предметни предели на въззивната проверка, съдът приема за безспорни предпоставките за възникване отговорността на застрахователя – наличието на деликт при съответното авторство, противоправност и вина (съобразявайки в тази връзка и одобреното споразумение по НОХД № 226/2021г. по описа на РС - Дулово ); наличието на валидно застрахователно правоотношение между причинителя и застрахователното дружество по застраховка „Гражданска отговорност”; настъпването на застрахователно събитие като юридически факт, пораждащ отговорността на застрахователя.

Въззивните възражения са сведени единствено до определяне на справедливия размер на дължимото обезщетение за обезвреда за претърпените от ищеца неимуществени вреди и до наличието на съпричиняване.

#### **По размера на обезщетението:**

От назначената и приета по делото СМЕ се установява, че травматичните увреждания, получени вследствие на ПТП са: контузия на ляв долен крайник, клинични и рентгенови данни за луксация на лявата тазобедрена става, обусловила

трайно затруднение движенията на левия крак. Извършено е закрито наместване на луксацията под обща анестезия с последваща директна скелетна екстензия като всички диагностично - лечебни мероприятия са били извършени своевременно в пълен обем и съответствие с добрата медицинска практика. Според вещото лице –медик по приетата по делото съдебно-медицинска експертиза (СМЕ), причиняването на травматична луксация и периода на възстановяване след оказана специализирана медицинска помощ са съпроводени от силни болки и невъзможност за самообслужване, като повече от 30 дни пациента е прикован на легло заради директната скелетна екстензия. В този период пострадалият се е нуждаел от придружител за всяка една ежедневна дейност, хранене, тоалет, физиологични нужди и т.н. След преминаване на острата фаза на травмата в периода на възстановяване болките не са така силно изразени, но съпровождат опитите за ходене, като по-интензивно физическо натоварване почти е невъзможно, както поради силната болка така и поради нестабилност в ставата. Общата нетрудоспособност при луксация на тазобедрена става е в рамките на 9 - 12 месеца при условие, че не възникнат усложнения през време на оздравителния процес. При проведен на 06.07.2022г. личен преглед на ищеца вещото лице установява усложнение в състоянието му, дължащо се на функционална слабост на ляв долен крайник, поради нестабилност в лявата ТБС, хипотрофия на бедрената мускулатура и невъзможност за интензивно физическо натоварване и спорт. По експертното му мнение е необходимо извършване на допълнителни изследвания (включително ЯМР) обема на движения в лявата ТБС, за да се установи категорично каква е прогнозата за пълно излекуване. Понастоящем ищецът се придвижва без помощни средства, самостоятелно, като походката е стабилна. Движенията в лявата ТБС са запазени по обем, но при опити за по - бърз ход или затичване, поради нестабилност в ставата и силни болки, това натоварване не се поема от крайника, установява се хипотрофия на бедрената мускулатура с около 1 см.

Съобразно събраните гласни доказателства – показания на свидетелите Р Х – близка родственица на семейството и Д Ш – сестра на пострадалия, възстановителният период е бил труден и продължителен – първоначално бил напълно обездвижен, на легло, впоследствие започнал да се придвижва с патерици, но и тогава бил затруднен да се самообслужва, изпитвал болки в крака, за което постоянно приемал болкоуспокояващи. Бил зависим изцяло от грижите и подкрепата на своите близки - за обличане, хранене, тоалет, посещение на рехабилитационни процедури. Едва по-късно започнал да се придвижва сам, накуцвайки. И понастоящем походката му не била стабилна, не можел да натоварва крака. Преди пътния инцидент ищецът бил лъчезарно и слънчево дете, позитивен. След катастрофата се затворил, откъснал се от приятелите си, избягвал общуване, преживявал случилото се като нещо много лошо, което не трябва на никого да се случва, „защото е нещо страшно, нещо ужасно“ (свид. Х). Обичал футбол и преди катастрофата тренирал, но вече не можел да спортува.

За промяната в емоционалното състояние на ищеца свидетелства и приетата по делото съдебно-психиатрична и психологична експертиза. Сочи се от вещото лице, че в резултат на преживяната уплаха и болките от увредения крайник за определен период, през който продължава лечението и рехабилитацията му, ищецът е бил с нарушено личностово функциониране. До пълното му физическо възстановяване ищецът е с данни за разстройство в адаптацията, което е невротичен тип разстройство и нарушава личностовото му функциониране. Обичайната му продължителност не надхвърля 6 месеца. Не е търсил специализирана помощ за преодоляване на тревожността. Две години след инцидента ищецът е възстановен, планува продължаване на образованието си, изключая възможностите му да спортува, които ограничения вероятно ще са за цял живот.

Изготвените и приети по делото заключения, като неоспорени чрез предвидените в ГПК процесуални способи, съдът намира за обективно и компетентно дадени. Събраните свидетелски показания се подкрепят от писмените и експертни доказателства, поради което следва да се кредитират от съда, на основание чл. 172 ГПК.

Съгласно нормата на чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Поначало, причинените неимуществени вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени или поправени, а само да бъдат възмездени чрез парично обезщетение за доставяне на други блага, което придава на обезщетението характер не на компенсаторно, а на заместващо такова. Тази заместваща облага във всеки конкретен случай е различна, зависеща от характера и степента на конкретното субективно увреждане, поради което причинените вреди следва да бъдат определени по тяхната афектационна стойност.

Съгласно ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост” по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението - възрастта на пострадалия към момента на настъпване на вредите, общественото му положение, общественото разбиране за справедливост и др. За ориентир при определяне размера на дължимото застрахователно обезщетение следва да бъдат отчетени конкретните икономически условия и съответните нива за застрахователно покритие към релевантния момент за определяне на обезщетението – настъпилото ПТП.

Ищецът е бил на 16 години към датата на инцидента. Претърпял е травматични увреждания, които са довели до продължителни и силни болки и страдания. В продължителен период от време пострадалият е бил с трайно затруднение за движение и нарушено личностово функциониране в резултат на преживяната травма.

Понастоящем основните движения на увредения долен крайник са възстановени, но с известен дефицит, изискващ избягване на натоварване, ограничения за бърз ход, невъзможност за активно спортуване.

Установените фактически данни относно претърпени болки и страдания, очертаните прогнози, вкл. и такива за изключено пълно възстановяване, мотивират настоящия състав да приеме, че справедливият размер на дължимото обезщетение е 60 000 лева. Именно този размер според въззивния съд съразмерно и адекватно кореспондира с тежестта на понесените травми и отговаря на общественоекономическите условия в страната към края на 2020 година, индиция за което са лимитите на застрахователни покрития по чл.492 КЗ, макар последните да нямат самостоятелно значение по отношение на критерия за справедливост (В този смисъл Решение № 42 от 21.05.2021 г. на ВКС по т. д. № 494/2020 г., II т. о., ТК ; Решение № 31/25 март 2014 г. по т. д. № 1203/2013 г. на Второ т. о. на ВКС, Решение № 217 от 20.12.2017 г. по т. д. № 990/2017 . на Второ т. о. на ВКС, Решение № 15 от 12.02.2018 г. по т. д. № 1423/2017 г. на Второ т. о. на ВКС и мн. др.). В този смисъл определеното от първоинстанционния съд обезщетение в размер на 70 000 лева се приема за завишено.

#### **По твърдяното съпричиняване:**

Като неоснователно въззивният съд преценява твърдението на ответното дружество, че липсата на поставен при пътуването обезопасителен колан предопределя голям принос от страна на ищеца за настъпване на вреди, съответно изисква отчитането му най-малко в размер от 50% спрямо поведението на застрахования деликвент. Като се имат предвид установеното при огледа на местопроизшествието състояние на МПС – счупено предно стъкло, следи от кръв в горната лява, съотв. дясна част на стъклото, фотоалбума, деформациите на автомобила, както и заключенията на САТЕ и СМЕ би могло да се приеме, че действително към момента на настъпване на пътното произшествие пострадалият пътник И. Ф. не е бил с поставен обезопасителен колан. В случая това е само едно условие, но не и пряка и единствена причина за получаване на увреждането. Сочи се от вещото лице д-р Т. И по СМЕ, че значение за травмата на крака има както липсата на колан, така и механизма на ПТП. Като се има предвид установения механизъм - в бетонна стена, челно, но основно в дясната част на автомобила (пострадалият ищец е пътувал на предна дясна седалка), при скорост преди удара надвишаваща значително скоростта от ок. 60-65 км/ч, при която коланите имат ефективност (така вещото лице Д. Ж при изслушването му в о.с.з. на 28.09.2022г.), обосновано може да се приеме, че ротация на крака, естествено изпънат към пода на автомобила с оглед възприетата опасност, не е изключена дори с поставен колан. Хипотетичната възможност луксация да бъде избегната при поставен колан не може да доведе до категоричен извод за съществено съпричиняване от страна на пострадалия. В тази връзка съдът съобразява и липсата на установеност по делото по ясен и

недвусмислен начин на конкретния механизъм, по който е получено увреждането – при първоначалния удар и задействаните при това противоположни сили както на пряк натиск върху изпънатия крак, така и на страничното завъртане на тялото от естествените центробежни сили (ударът е челен но в дясната част на автомобила, с ясно изразено прохлътване на детайли в тази зона – сн.24-26 от фотоалбума, л.22 от ДП №2593М-226/2020г. на РУ - Дулово); при първоначалното силно политане на тялото напред (установени при огледа са счупване на предното панорамно стъкло в горната му част със следи от кръв) или при последващото му връщане към седалката. Не може да се игнорират факта, че при първоначален директен удар поставеният предпазен колан има малък свободен ход преди задействие на заключващия механизъм (което прави възможно страничното политане на тялото с оказване на натиск върху крайника), както и обясненията на вещото лице по СМЕ, че луксация се получава от силен удар и натиск по хода на ляв долен крайник, който се е намирал в изпънато състояние, като върху тази сила, насочена в посока ТБС, действат и силите на инерция на тялото и масата на тялото, които са насочени в противоположна посока и допълнително увеличават тягата върху ставата. Това прави малко вероятно травмата да е получена при политане на тялото поради липсата на поставен колан и последващото му връщане към седалката, а по-скоро обосновава извод, че е получена непосредствено в резултат на директния удар на автомобила в бетонната стена. В този смисъл обосновано може да заключи, че липсата на поставен обезопасителен колан е позволило тялото на пострадалия да окаже допълнителен натиск, т.е. явява се (несъществена) част от механизма на получаване на травмата, но не е пряка и непосредствена причина за нейното настъпване.

Като е отчетел този принос на пострадалия в размер на 20% първоинстанционният съд е процедирал законосъобразно и правилно. С оглед на това размерът на дължимото на ищеца обезщетение за причинените му неимуществени вреди следва да се намали съответно, като се определя от съда в общ размер на 48 000 лева. Същото се дължи ведно със законната лихва за забава, считано от датата на уведомяване на застрахователя с отправяне на писмена претенция - 30.12.2020г., до окончателното плащане.

В съответствие с изложеното, обжалваното решение следва да бъде частично отменено в частта, в която е присъдено обезщетение над този размер. В този смисъл въззивната жалба на ответното застрахователно дружество се преценява като частично основателна и се уважава частично.

Въззивната жалба на ищеца е неоснователна и се оставя без уважение. Обжалваното с нея решение на първоинстанционния съд в отхвърлителната му част следва да бъде потвърдено.



### **По разпределението на разноските:**

Отговорността за разноски следва да се определи според изхода на спора за дължимото обезщетение за неимуществените вреди във въззивното производство, тъй като именно той формира и материалният интерес по делото.

Ищецът не е сторил собствени разноски за производството по делото (първоинстанционно и въззивно).

С оглед на установения като основателен размер на претенцията (48 000 лв.) спрямо предявения размер (80 000 лв.), дължимото адвокатско възнаграждение на осъществилия защитата на ищеца в първоинстанционното производство адвокат е в размер на 2 400 лева. При определяне на основание чл.38, ал.2 ЗАдв, във вр. с чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1/2004г. на Висшия адвокатски съвет в приложимата й редакция, ДВ. бр.68 от 31 юли 2020г. (с оглед датата на сключване на договора за правна помощ и съдействие – л.185, л.200) на общия размер на възнаграждението от 4 000 лв. (при минимално възнаграждение в размер на 2 930 лева) съдът съобразява действителната правна и фактическа стойност на делото, оценена и от самия ответник с оглед платеното от него възнаграждение от 3 600 лв. (4 320 лв. с ДДС), както и вложения от адвоката труд по защита на възложения му интерес. Първоинстанционното решение, изменено в частта му за разноските с решение №13/10.02.2023г., следва да бъде ревизирано частично като се намали по размер присъденото адвокатско възнаграждение.

За въззивното производство следва да се присъди адвокатско възнаграждение за защитата срещу въззивната жалба на насрещната страна по съразмерност с неоснователната ѝ част. Обжалваният от ответника интерес е в размер на 24 000 лв. (за разликата над 32 000 лв. до присъдения размер от 56 000 лв.). В съответствие с неоснователната му част (16 000 лв.) дължимото адвокатско възнаграждение, определено към минималния размер на дължимото адвокатско възнаграждение - чл.7, ал.2, т.3 от Наредба №1/2004г. на Висшия адвокатски съвет в приложимата редакция, ДВ. бр.88 от ноември 2022г., с оглед датата на сключване на договора за правна помощ и съдействие (л.44), е в размер на 1 707 лева, 2 048 лева с ДДС.

За защита по въззивната жалба на самия ищец, с оглед нейната неоснователност, разноски не се дължат.

Разноските на ответника за първоинстанционното производство, които ищецът следва да му възстанови по съразмерност с неоснователната част на иска (32 000 лв.) са в общ размер на 1 892 лева (спрямо общ размер на разноските 4 730 лв.). С първоинстанционното решение са присъдени разноски в размер на 1 383 лева. Следователно, допълнително следва да му бъде присъдена сума в размер на 509 лева.

За въззивното производство ответното дружество е сторило разноски както

следва - 3 120 лева (с ДДС) за защита по подадената от него въззивна жалба; 480 лева – държавна такса; 3 120 лева (с ДДС) за защита по въззивната жалба на насрещната страна. По съразмерност с основателния размер на собствената му въззивна жалба (16 000 лв.), съотв. неоснователния размер на въззивната жалба на ищеца (24 000 лв.), въззивникът – ответник има право на разноски в общ размер на 5 520 лева.

Следва да се намалят по размер и държавната такса и разноските, които ответникът следва да покрие в хипотезата на чл.78, ал.6 ГПК. С оглед уважената част на иска (48 000 лв.) държавната такса е в размер на 1 920 лева, а по съразмерност разноските, подлежащи на възстановяване са в общ размер на 150 лева

Въз основа на изложените мотиви и на основание чл.271 от ГПК, съдът

## **РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ** решение №7/18.11.2022г. на Окръжен съд - Силистра, постановено по т.д. №4/2022г. по описа на СОС, изменено в частта му за разноските с решение №13/10.02.2023г., **в частта му**, с която ответното дружество ЗД „БУЛ ИНС” АД, ЕИК 831830482, със седалище град София, е осъдено да заплати на ищеца И. Г. Ф., ЕГН \*\*\*\*\*, от село Яребица, общ. Дулово, обл. Силистра, обезщетение за обезвреда на претърпените от него вреди, вследствие на ПТП, настъпило на 06.12.2020г. около 01,30 часа на път III - 2307, свързващ с. Руйно и разклона за с.Овен и с.Вокил, общ.Дулово в района на км. 5 + 200, по вина на водача на л.а. „БМВ 525”, с рег. № XX XXXX XX Д М М, ЕГН \*\*\*\*\*, обхванат от действието на валидна, към момента на настъпване на застрахователното събитие, застраховка „Гражданска отговорност” по застрахователна полица № В0/02/1200003343322 със срок на покритие от 04.12.2020 до 03.12.2021 година, **в размер над 48 000 лева до присъдените 56 000 лева, ведно със законната лихва** върху главницата, считано от 30.12.2020г. (датата на уведомяване на застрахователя) до окончателното плащане, **както и в частта му**, с която е осъдено да заплати на младши адвокат Б. А. А., ЕГН \*\*\*\*\*, вписан в Адвокатска колегия – София, сума над 2 400 лева (без ДДС) до присъдените 4 935 лева - адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство на ищеца, на основание чл.38, ал.2, т.2 ЗАдв, **както и в частта му**, с която е осъдено да заплати по сметка на Силистренски окръжен съд държавна такса върху уважените иски в размер над 1 920 лева до присъдените 2 240 лева, съответно над 150 лева до присъдените 250 лева - платени разноски от бюджета на съда, **като вместо него ПОСТАНОВЯВА:**

**ОТХВЪРЛЯ** предявените от ищеца И. Г. Ф., ЕГН \*\*\*\*\*, от село Яребица, общ. Дулово, обл. Силистра, осъдителни иски с правно основание чл.432, ал.1 от

Кодекса за застраховането, във вр. с чл.45 и чл.52 от Закона за задълженията и договорите и чл.429, ал.2, т.2 от КЗ, във вр. с чл.86, ал.1 и чл.84, ал.3 ЗЗД срещу ответника ЗД „БУЛ ИНС” АД, ЕИК 831830482, със седалище град София, за плащане на обезщетение за обезвреда на неимуществени вреди, настъпили вследствие на ПТП, настъпило на 06.12.2020г. около 01,30 часа на път III - 2307, свързващ с. Руйно и разклона за с.Овен и с.Вокил, общ.Дулово в района на км. 5 + 200, по вина на водача на л.а. „БМВ 525”, с рег. № XX XXXX XX Д М М, ЕГН \*\*\*\*\*, обхванат от действието на валидна, към момента на настъпване на застрахователното събитие, застраховка „Гражданска отговорност” по застрахователна полица № В0/02/1200003343322 със срок на покритие от 04.12.2020 до 03.12.2021 година, **за разликата над 48 000 лева до 56 000 лева, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 30.12.2020г. (датата на уведомяване на застрахователя) до окончателното плащане.**

**ПОТВЪРЖДАВА** решение №7/18.11.2022г. на Окръжен съд - Силистра, постановено по т.д. №4/2022г. по описа на СОС, **в останалата му обжалвана част.**

В частта му, с която ответникът ЗД „БУЛ ИНС” АД, ЕИК 831830482, със седалище град София, е осъден да заплати на ищеца И. Г. Ф., ЕГН \*\*\*\*\*, от село Яребица, общ. Дулово, обл. Силистра, обезщетение за причинените му неимуществени в размер на 32 000 лева, ведно със законната лихва, считано от 30. №7/18.11.2022г. на Окръжен съд - Силистра, постановено по т.д. №4/2022г. по описа на СОС, не е било обжалвано от страните и е влязло в сила.

**ОСЪЖДА** ответника ЗД „БУЛ ИНС” АД, ЕИК 831830482, със седалище град София, **да заплати** на адвокат Н. Н. Д., Шуменска адвокатска колегия, с личен №160020297 в ЕРАРБ, служебен адрес гр. София, ул. „Христо Белчев” №2, полуетаж 4, офис 4, като пълномощник на ищеца И. Г. Ф., ЕГН \*\*\*\*\*, от село Яребица, общ. Дулово, обл. Силистра, **сумата 2 048 лева** (две хиляди и четиридесет и осем лева), представляваща дължимо адвокатско възнаграждение за безплатно процесуално представителство във въззивното производство, ведно с ДДС, на основание чл.38, ал.2, във вр. с ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата.

**ОСЪЖДА** ищеца И. Г. Ф., ЕГН \*\*\*\*\*, от село Яребица, общ. Дулово, обл. Силистра, **да заплати** на ответника ЗД „БУЛ ИНС” АД, ЕИК 831830482, със седалище град София, **сумата 509 лева** (петстотин и девет лева), представляваща остатък до пълния дължим размер на разноските за първоинстанционното производство (в общ

дължим спрямо отхвърлената част на иска размер от 1 892 лева), **както и сумата 5 520 лева** (пет хиляди петстотин и двадесет лева), представляваща разноси за въззивното производство, на основание чл.78, ал.3 ГПК.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен касационен съд на Р. България с касационна жалба, която следва да се подаде в едномесечен срок, считано от датата на връчване на препис от същото на страните.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_